

PAR MUMS

Jelgavas baptistu draudzes informatīvais izdevums

Nr. 1 2014 (83)

Stāmu Rota.

Sarīgu, tšhetrbassīgu dšeesmu krašjums
iaufšiem wišru un feeweeshu foreem.

*Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam, stāstiet par visiem
Viņa brīnuma darbiem! Slavējiet Viņa svēto Vārdu!
Lai priecājas visu sirdis, kas meklē To Kungu!*
(Psalms 105;2-3)

*Deepajā,
J. Šihmana apgaģģibā.
1902.*

Korim 140. gadu jubilejā!

Pirms vairāk nekā 30 gadiem šad un tad, bet ne pārāk bieži, gadījās paviesoties Jelgavas draudzē, saprotams, muzikālās kalpošanas kontekstā.

Viens no formātiem bija Jāņa Ezeriņa un Edgara Šķerberga vadītā apvienotā vīru kora dziedājums – spēcīgs un spārīgs, īpaši man un pārējiem pirmajiem tenoriem. „Atsaucies, brāli!”, „Dzīves rītā agrajā”, „Mūžam svētīgi tie brīži”, „Un tomēr Tavas rokas mani vada” un citas vīru dziesmas izskanēja kā ticības apliecinājums draudzes vidū un atbalsojās pašu dziedoņu dvēselēs.

Apmēram ap to pašu laiku dažas reizes tiku lūgts piespēlēt elektrisko (!) ģitāru Jelgavas draudzes jauniešu mūzikas grupā. Ja aicina atbalstīt, kāpēc gan neatsaukties, diez vai pēc 30 gadiem kāds vairs sauks. Atceros vienu dziesmu šī sastāva sniegumā, tā bija „Dieva žēlastības bāka pasaul's jūrā tālu spīd” („Slavas dziesmas” Nr. 17). Jauniešu grupas solists tajā reizē bija mācītājs Artūrs Šķuburs. Arī tas bija spēcīgi, spārīgi un neaizmirstami.

Sveicu Jelgavas draudzes kori 140. dzimšanas dienā! Paldies Edgaram Šķerbergam par nenogurstošo korvadīšanu daudzu gadu garumā, par dziesmām – jaunradītām un latviskotām. Paldies Maritai Caunei un visiem draudzes muzikālajiem vadītājiem, kas turpina pirms 140 un pirms 30 gadiem aizsāktu! Prieks par katru dziedātāju un mūziķi, kam sirdī dziesma! Un ne vien sirdī dziesma, bet kam laiks mēģinājumiem,

enerģija laikus nākšanai svētdienas rītos, uzticība saviem vadītājiem, atbildība draudzes un Dieva priekšā.

Mainās dziedātāju paaudzes, vecajām dziesmām pievienojas jaunas, bet paliek toreiz, pirms 140 gadiem, apjaustā nepieciešamība un aicinājums dziedāt Dievam „psalmus, himnas un garīgas dziesmas pateicības pilnām sirdīm”.

Lai skan, lai pašiem saskan muzikāli un dvēseliski!
Lai skaņa nekad nav tukša, bet pilna ar mīlestību!

Māris Dravnieks,
Latvijas Baptistu draudžu savienības (LBDS)
Muzikālās kalpošanas apvienības vadītājs

Ieskats Jelgavas baptistu draudzes kora un muzikālās darbības vēsturē

Mūzika – Dieva dāvana cilvēcei. Tā skanēja, Dievam radot šo pasauli, „...tad, kad visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli (eņģeļi) gaviļēja...” (Ījaba 38:7)

Bez dziesmas un mūzikas nav iedomājami mūsu baptistu draudžu dievkalpojumi. Jelgavas draudzē dziesma un mūzika skan jau kopš 1874. gada. Mainījušās paaudzes, aizgājušo vietā nākuši jauni talantīgi dziedātāji un mūziķi, dziesma draudzē nav apklususi. Katrā dievkalpojumā skan vairākas kora, ansambļa vai solo dziesmas un visas draudzes kopā dziedāšana.

Ir 1869. gads. Ticīgu ļaužu grupiņa pulcējas Jelgavā Lithenu mājās uz Lielās un Kanāla ielas stūra, kur sāk skanēt garīga dziesma. "Pēc klausu darbiem vakarā pie skala gaismiņas tie lasa Dieva Grāmatā, birst gaužas asaras..."

Draudze tiek dibināta piecus gadus vēlāk. No tā laika tad arī sākam skaitīt kora dzimšanu. Tas ir laiks, kad latviešiem vēl nav savu komponistu, nedz arī izglītotu diriģentu. Jāapbrīno, ar kādu neatlaidību baptisti sper pirmos soļus mūzikas virzienā.

Dziesmas tiek mācītas ar monohorda (vienstīgas mūzikas instruments) vai vijoles palīdzību, vai vienkārši ar balsi. Tikai retā dievnamā ir fisharmonijs vai klavieres. Nav arī nošu krājumu latviešu valodā. Dziesmas tiek tulkotas no vācu valodas, atdzejojumi neveikli.

Draudzes pirmais mācītājs Jēkabs Rumbergs ir viens no pirmajiem kora vadītājiem, kurš kora partijas iestudē ar balsu palīdzību. Toreiz dziedāšanu no notīm saukuši par dziedāšanu „pēc punktēm”. Kora tenors Jēkabs Sīmanis, kurš pašmācības ceļā apguvis vijolspēli, 1882. gadā pārņēma kora vadību. Vēlākos gados viņš izdod vairākus kora dziesmu krājumus.

Viens no ilggadējiem kora vadītājiem bija Jānis Kronis no 1890-1915. g. un no 1918-1935. gadam. 1935. gadā kora vadību pārņēma diriģents Eduards Glūdiņš, kurš kori sagatavo otrajiem baptistu Dziesmu svētkiem Liepājā. No 1937. gada viņa palīgs ir Arturs Ješovics.

No 1940. gada līdz kara sākumam kori māca Latvijas konservatorijas students Viktors Baštiks. Viņš mācās kompozīcijas klasē pie profesora Jāzepa Vītola.

1943. gadā Jelgava nodeg. Vecais koka dievnams, kaut ložu cauršauts, brīnumainā kārtā saglabājas. Draudze izklīdināta, dziesmas uz brīdi apklust. Taču jau 1945. gada Ziemassvētkos atkal skan kora dziesma. Kora vadību uzņēmis Kārlis Glūdiņš, kurš 1948. gadā beidz Jelgavas mūzikas skolas diriģēšanas klasi.

1953. gadā kora priekšā stājas Jānis Jēkabsons, samtainas basa balss īpašnieks.

1957. gadā Jānis Eisāns, vēlākais draudzes mācītājs un LBDS bīskaps, organizē draudzē vīru kori, ir arī viens no jautākā kora diriģentiem.

1959. gadā draudzes padome par kora galveno diriģentu apstiprina Edgaru Gerhardu, vijolnieku ar skaistu tenora solista balsi. Šai pašā laikā no 1960. līdz 1966. gadam mācītāja Kārļa Lasmaņa dzīvesbiedre Anna organizē un vada sieviešu kori. Viņa ir arī draudzes ērģelniece.

Periodiski kori un jauniešu ansambli vada diriģents Arnis Mūrnieks.

1969. gadā pēc dienesta armijā kora priekšā stājas Edgars Šķerbergs. 33 gadi aizrit, vadot kori, jauniešu vokāli instrumentālo ansambli līdz 1988. gadam, kā arī piedaloties draudzes pūtēju orķestrī. Pūtēju orķestri draudzē noorganizē Ludvigs Gorskis, bet orķestra dvēsele ir Kārlis Lagzdiņš.

Kopš 1970. gada mūsu draudzes dievkalpojumu muzikālo noformējumu bagātina instrumentālais ansamblis: sintezators, klavieres, ģitāras un bungas, dažkārt arī saksofons, flauta vai trompete. Šķiet, ka esam starp pirmajām baptistu draudzēm Latvijā, kur dievkalpojumos sāk skanēt sitamie instrumenti – bungas. Draudzes vadības nostāja bija tik progresīva, ka nejutām šai ziņā nekādus ierobežojumus. Vienīgais nosacījums, lai bungas nedauzītu, bet spēlētu samērīgā skaļumā. Mūsu pirmie bundzinieki bija Viesturs Gerhards un Viesturs Šķuburs, tagad jau daudzus gadus Ainārs Šķerbergs un pēdējā laikā Toms Jēkabs Kagainis. Pirmais basģitārists bija Kārlis Lagzdiņš. Pirms tam viņš draudzes mandolīnu orķestrī spēlēja lielo basbalalaiku. Vairākus gadus basģitāru spēlēja Rolands Straume, pēdējos Uldis Iljins. Par instrumentālā orķestra izveidi zināmā mērā ir jāpateicas Andrim Svokam, kuram radās šī ideja, jo viņš bija apguvis ģitāras spēli. Līdztekus viņam elektroģitāru spēlēja Jevģenijs un Pāvels Šeršņovi.

Draudzes koris ar diriģentu J. Jēkabsonu
20. gadsimta 50-tajos gados

Sieviešu koris ar diriģenti A. Lasmani
20. gadsimta 60-tajos gados

Draudzes koris 20. gadsimta 50-to gadu beigās

Draudzes koris 20. gadsimta 70-to gadu sākumā

1970. gadā no Liepājas uz Jelgavu pārceļas Artūrs Matrozis, pazīstamā kora „Ave Sol” diriģenta Ilgvara Matroža tēvs. Viņam jāpateicas par kora garīgo audzināšanu un nošu pavairošanu, kas tajos laikos nebija viegli izdarāms.

No 1987. gada kora vadīšanā iesaistās divas jaunas mūziķes Agrita Loca un Marita Caune (dz. Kupče), arī jauniešu ansambļa vadītāja no 1989. līdz 1996. gadam. 2002. gadā draudzes padome apstiprina Maritu par kora galveno diriģenti. Savukārt Agrita Loca no 1996. līdz 2002. gadam vada zvanu ansambli. Šos zvanus draudzei atved un uzdāvina māsu draudze Auburnā, Alabamas štātā, ASV. Agrita visus šos gadus, līdz 2006. gadam, vada arī skaitliski palielo jauniešu kori. Kopš 2010. gada jaunos dziedātājus un mūziķus vada Inese Gintere (dz. Freimane).

Kas būtu koris bez sava pianista? Vēlos minēt mūsu kora koncertmeistarus, bez kuriem kora darbība būtu apgrūtināta – Sanita Kupče, Tabita H.m. Šķerberga, Zigrīda Šillere, Edgars Šķerbergs un nu jau 23 gadus Māris Treijs.

Vēl jāmin diriģenti, kuri īsāku vai garāku periodu atbalstījuši kora darbu. Tie ir Arvīds Hiršs, Arnis Šķerbergs, Līksma Mūrniece, Ruta un Arnis Sīļi, Ilze Gerharde u.c.

Jāatzīmē, ka mūsu draudze bijusi atvērta dažādiem mūziķu kolektīviem, kuri snieguši mums daudz skaistas mūzikas un prieka. Minēšu tikai dažus: Jelgavas ģimnāzijas koris „Skali”, Jelgavas mūzikas vidusskolas (koledžas) mācību koris un stīgu orķestris, koris „Mežotne”, Sv. Annas katedrāles koris, Latvijas NBS štāba orķestris, Raita Ašmaņa bigbends un vēl daudzi citi kolektīvi.

Savukārt mūsu draudzes koris un mūziķi viesojušies un koncertējuši Zviedrijā, Anglijā, daudzās Latvijas draudzēs un Jelgavas pilsētas iestādēs.

Dievnams visos laikos ir bijis gaismas un kultūras nesējs sabiedrībā, centrā paturot Kristu Glabēju, par kuru pravietis ir teicis „Agnus Dei qui tollis peccata mundi” (Dieva Jērs, kurš nes pasaules grēkus). Pateicība varenajam Dievam, ka Viņš īstajā laikā izvēlas īstos ļaudis savam darbam draudzē Viņa vēsts pasludināšanai mūzikā.

Jelgavas baptistu draudzes kora darbības hronoloģija

1912. gada 26. novembrī Jelgavas baptistu draudzes koris kopā ar citiem dziedātājiem no Rīgas, Tukuma, Jaunjelgavas piedalās 300 dziedātāju kora koncertā Latviešu biedrības namā Rīgā, Latvijas baptistu 50. gadu jubilejā.

1924. gada 1. jūnijā Jelgavas koris kopā ar dziedātājiem no Rīgas Semināra, Mateja un Ilguciema draudzes diriģenta Kārļa Līdaka vadībā piedalās koncertā Amatnieku biedrības zālē Rīgā.

1925. gadā Liepājā Olimprijas stadionā notiek pirmie Latvijas baptistu dziesmu svētki, kuros piedalās arī Jelgavas draudzes koris. Pirmo karogu nes tautudēls jelgavnieks, viņam blakus soļo divas tautumeitas.

1933. gada 11. jūnijā Jelgavas koris kopā ar Rīgas draudžu koriem piedalās dziesmu vakarā Mateja draudzē. Kārlis Līdaks diriģē 200 dziedātāju kopkori.

1935. gadā Jelgavas baptistu draudzes koris piedalās otrajos Latvijas baptistu dziesmu svētkos Liepājā.

1980. gada 26. oktobrī Jelgavas un Rīgas draudžu dziedātāji piedalās baptistu 120 gadu jubilejas svinībās Golgātas dievnamā Rīgā.

1991. gada aprīlī Jelgavas draudzes koris un mūziķi 25 cilvēku sastāvā koncertē Stokholmas Farštas draudzē un apkārtnē.

1992. gada 18-19. jūlijā 45 Jelgavas koristi piedalās trešajos Latvijas baptistu dziesmu svētkos Talsos.

1993. gada 18. jūlijā Jelgavas un Rīgas apvienotais draudžu koris dzied jaunatgūtajā Pestīšanas Tempļa iesvētīšanas dievkalpojumā.

1995. gada 8. jūlijā Jelgavas baptistu draudzes koris piedalās Dziesmu dienās Kuldīgā.

1996. gada 12-14. jūlijā Jelgavas draudzes koris piedalās ceturtajos Latvijas baptistu dziesmu svētkos Ogrē.

1997. gada 25. janvārī koris sniedz koncertu Rīgas Semināra draudzes namā 3. Koru apvienības kongresā.

1997. gada 26. jūlijā koris piedalās dziesmu dienā Tukuma Durbes estrādē.

1998. gada aprīlī koris 20 cilvēku sastāvā koncertē Harogeitas baptistu draudzē Anglijā.

2000. gadā Jelgavas baptistu draudzes koris piedalās Latvijas baptistu 5. dziesmu svētkos Ventspils sporta hallē.

2005. gadā Jelgavas baptistu draudzes koris piedalās Latvijas baptistu 6. dziesmu svētkos Liepājā, „Pūt vējiņi” estrādē.

2010. gada 26-28. augustā Jelgavas baptistu draudzes koris piedalās Latvijas baptistu 7. dziesmu svētkos Ventspils sporta hallē un teātra namā „Jūras Vārti”.

2010. gada 5-7. novembrī koris dzied „Cerības festivālā” arēnā „Rīga”.

2013. gada 30. jūnijā daļa draudzes koristu piedalās Latvijas XXV Dziesmusvētku atklāšanas dievkalpojumā koncertā Doma baznīcā.

Draudzes kora diriģenti vēstures gaitā

Jēkabs Rumbergs 1879-1880

Silenieks 1880

Vircavnieks 1881

Jēkabs Sīmanis 1882-1892

Jānis Kronis 1890-1915, 1918-1935

Jānis Kūlbergs 1918-1935

Eduards Glūdiņš 1935-1940

Artūrs Ješovics 1937-1941

Viktors Baštiks 1940-1941

Kārlis Glūdiņš 1945-1954

Jānis Jēkabsons 1954-1970

Arvīds Hiršs 1956-1958

Edgars Gerhards 1957-1970

Jānis Eisāns 1957-1974

Zigfrīds Lukševics 1957-1960

Anna Lasmane 1960-1966

Arnis Mūrnieks 1967-1978

Arturs Matrozis 1970-1980

Edgars Šķerbergs 1969-2002

Agrita Loca 1987-2006

Marita Caune no 1987 un

no 2002. gada kora galvenā diriģente

Jauniešu kora vadītāji

Marita Caune 1989-1996

Agrita Loca 1997-2006

Inese Gintere no 2010

Vēl draudzē strādājuši diriģenti

Anna Heimane 1950-1957 – stīgu ansambļa vadītāja,

Arvīds Hiršs, Ludvigs Gorskis – pūtēju orķestra vadītājs,

Ilze Gerharde, Līksma Mūrniece, Arnis Šķerbergs, Ruta

Sīle, Arnis Sīlis, Andis Bīriņš, Dina Samoiļenko.

Sagatavoja **Edgars Šķerbergs**,
kora diriģents un koncertmeistars

Kora diriģenti M. Caune, E. Šķerbergs, A. Loca

Muzikāls priekšnesums – J. Eisāns, D. Drēska, K. Lagzdiņš 70-tajos gados

Vokāli instrumentālais ansamblis Birutas un Enno Tuuliku kāzās 1972. gadā

K. Lagzdiņš ar blūmīzeru, A. Šķuburs ar mikrofonu Lilijas un Viestura Gerharde kāzās 1979. gadā

Pūtēju orķestris muzicē kāzās Tērvetē 80-tajos gados

Dzīve ar Dievu mūzikā

Kalpot Dievam, slavēt un pielūgt Dievu var dažādos veidos, bet viens no brīnišķīgākajiem veidiem ir godināt Viņu, lietojot talantus un dāvanas, ko Dievs katram ir dāvājis. Jelgavas baptistu draudzē 140 gadu gaitā ir kalpojuši brāļi un māsas, kuri no Dieva saņēmuši skaistu dāvanu dziedāt un muzicēt. Viņi ar mūziku un dziesmām ir pienesuši slavu un pateicību Dievam un iepriecinājuši klausītāju sirdis. Viņu sirds vēlēšanās un prieks šajā kalpošanā ir bijusi un būs muzicēt Dieva godam. Jubilejas gadā esam aicinājuši dalīties savās atmiņās, liecībās un pārdomās bijušos un pašreizējos kora dalībniekus, kuri savu dzīvi nav spējuši iedomāties bez Dieva un mūzikas.

Marita Caune,
draudzes jautkā kora galvenā diriģente

*„Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam, kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi.”
(1. Pētera 4; 10)*

Draudze manā dzīvē ir īpaša jau no bērnības, kad sestdienu vakaros bija jāpabeidz darbi un jāuzņem svētvakars, lai svētdienas rītā visa ģimene dotos no Tērvetes uz Jelgavas baptistu baznīcu. Šīs dienas vienmēr gaidīju ar patīkamu satraukumu. Tie bija svētki – satikšanās draudzē, kopības izjūta, mūzika, dziesmas Dievam, lūgšanas, liecības... Tas viss cēla debesīs un deva spēku nākamai nedēļai. Tā, Dieva Vārda uzrunāta no mācītāja Arnolda Šterna, es 14 gadu vecumā lūdzu grēku piedošanu un uzticēju savu dzīvi Jēzum, kam sekoja kristības 1985. gada 2. jūnijā.

Es pateicos Dievam, ka visā savā dzīvē esmu izjutusi Viņa tuvumu un vadību jau agrā bērnībā, piedzīvojot, ka Dievs IR, skolas gados, saņemot drosmi apliecināt Viņu, bet jaunības krustcelēs, paturot prātā „*Labi tam, kas vienmēr Dievu bīstas*” (Sal. pam. 28; 14).

Atskatoties saprotu, ka Dievs mani ir ielicis korī un mūzikā kopš, savas mūzikas skolotājas ierosināta, sāku mācīties Dobeles bērnu mūzikas skolas kora klasē. Mūzikas skolas bērnu korī man bija iespēja ne tikai dziedāt, bet arī strādāt ar kori. Tas mani aizrāva. Tā pamazām, mācoties un studējot, aizvien vairāk ieagu kora mūzikā. Bet vislielākais gandarījums, ka ar to man vienmēr ir bijusi iespēja kalpot mūsu Kungam un

līdzilvēkiem. Draudzes kora toreizējais galvenais diriģents Edgars Šķerbergs ļāva praktizēties un iesaistīja kalpošanā, bet 2002. gadā aicināja mani uzņemties kora vadību.

Nu jau divpadsmito gadu esmu šajā vietā. Tā ir Dieva žēlastības dāvana, pret kuru jūtu atbildību. Es lūdzu Dievu, lai pēc manis seko turpinājums. Lūdzu, lai vienmēr kora dziesmas un mūzika skan draudzē.

Kārlis Lagzdīņš,
ilggadējs draudzes kora dziedātājs
un mūziķis

Kamēr vēl biju izsūtījumā Sibīrijā, vēstules man rakstīja Zvaigznīte Bukstiņa (vēlāk Gintere) no Rīgas. Zinot, ka pēc atgriešanās Dzimtenē apmetīšos Jelgavā, Zvaigznīte mani neklātienē iepazīstināja ar Jelgavas draudzes jauniešiem, vispirms jau Jāni Eisānu. Kad 1958. gadā atbraucu, man tad jau bija 33 gadi, tūlīt sameklēju man svešajā pilsētā uzdoto adresi Upīša ielā 54. Iegāju dievnamā, redzu koris dzied. Diriģē gara auguma vīrs. Kad viņš pagriezās, ieraugu, ka tas ir mans draugs Edgars Gerhards, ko pazinu no jaunības vēl pirms izsūtīšanas. Bija tāds prieks tikties! Iepazinos arī ar minēto Jāni, mēs ātri kļuvām labi draugi. Viņam bija motocikls, bet nebija tiesības; man bija tiesības, bet nebija motocikla. Tad mēs braucām divatā, vispirms apbraukājām Zemgali, apskatījām Rundāles un Mežotnes pilis. Mežotnē pils bija vaļā, iegājām lielajā zālē, tur uz grīdas bija salmi, atpūtāmie kādu brīdi. Vēlāk mēs ar Jāni braucām uz Rīgu „meitas lūkoties”. Viņam tur bija noskatīta līgava Rūta. Viņš uzgāja augšā ciemoties, es paliku lejā sargāt motociklu. Es savu nākamo sieviņu Ritu satiku Jelgavas korī. Mēs apprecējāmie vienā gadā – 1959. gada rudenī.

No tā laika koristiem atceros vēl Jāni un Ernu Jēkabsonus, Oskaru Šķerbergu ar sieviņu Almu, Kārli Kronbergu ar dzīvesbiedri, Latīņu Dreimani, Margrieti Mellumu, Austru Sīli, Birutu Jankovsku, manu vēlāko sievasmāti. Man blakus sēdēja varenais bass Arnolds Siliņš, viņam bija tāds savāds sveiciens – garām iedams, viņš kārtīgi ieblieza man ar dūri pa plecu. Mēs bijām labi draugi. Mūsu vēlākais diriģents Edgars Šķerbergs tolaik bija zēns, kādus 12 gadus vecs, viņš gāja mūzikas skolā un sāka agri kalpot draudzē, spēlējot harmoniju un vēlāk klavieres. Draudzes mācītājs bija Haralds Kalns, kas ar savu kuplo ģimeni dzīvoja baznīcā turpat aiz sienas vēlākajā kora zālītē. Svētdienu rītos koris tur šaurībā sanāca, mēs centāmies nesamīt mazo Tabitiņu, mācītāja

Kalna un viņa sieviņas Lilijas piekto atvasīti, kas tur visiem pa vidu rāpoja.

Drīz pēc manas ierašanās nodibinājām vīru kvartetu: Edgars Gerhards pirmais tenors, Jānis Eisāns otrais tenors, es (Kārlis Lagzdīņš) baritons un Jānis Jēkabsons bass. Mums skanēja lieliski. Vēl pēc kāda laika, korim paplašinoties, mums bija vīru dubultkvartets, reizēm arī jaukts kvartets. Mūsu koristam Porfirijam Šēršnovam (vēlāk sludinātājs) bija trīs dēli, viņiem bija paštaisīta ģitāra. Es nopirku elektrisko basģitāru, Edgars Šķerbergs spēlēja klavieres, nodibinājām ansambli. Spēlējām dažādos sastāvos – gan tikai instrumentāli, gan ar vokālu. Ģitāru izspēlējās visi trīs Šēršnovu dēli, nomainot cits citu, kad iepriekšējais aizgāja armijā: Žeņa, Peķka un Pavļiks (Jevgeņijs, Pēteris un Pāvils). Pēc armijas pamatā palika tikai Žeņa. Mūs aicināja dziedāt pa visu Latviju izbraukājām daudzas draudzes, bijām arī Lietuvā, spēlējām kāzās. Mūsu repertuārā bija aranžētas vecās labās baptistu dziesmas, nēģeru spirīčuēli, vēlāk tika tulkotas jaunas dziesmas no angļu valodas. Tie bija 70. gadi un vēlāk.

Draudzē nodibinājām arī pūtēju orķestri. Tad man bija savs motocikls, braukāju pa Latviju un meklēju, kur varētu nopirkt instrumentus. Daudzi bija veci un apdauzīti, bet savulaik bijuši spoži vācu un čehu instrumenti, tos visus remontējām, atjaunojām un nospodrinājām. Divas taures dabūjām Līgatnē no kādas sievietes, kuras vīram reiz bijuši gandrīz visi pūšamie. Man bija paziņa Ansons no Ķemeriem, viņš pastāstīja, ka Smārdē esot kāds veco laiku muzikants. Aizbraucu, jautāju, vai viņam ir taure. Jā, esot, un viņš uzrāpās uz kūtsaugšas un nocēla baritonu gluži sadauzītu, vienās buktēs, klapēm atspere salūzušas. Viņš sasēja klapes ar gumijām un nospēlēja Silavas valsī, bet pārdot negribēja, esot relikvija. Ilgi lūdzos, stāstīju, ka nav vērts turēt instrumentu kūtsaugšā, bet jāceļ godā. Beidzot viņš to atdeva par 60 rubļiem. Ojārs Ginters bija ieteicis labu meistarū Rīgā, uzvārds viņam bija Baroniņš. Viņš salaboja šo tauri par 40 rubļiem, un tā skanēja vareni, to spēlēja pats Eisāns, vēlāk Arnis Mūrnieks. Atceros, es pēc tam draudzē teicu uzrunu, ka šis instruments ir kā no pazušanas izglābts grēcinieks, kas mantojis pestīšanu un tagad kalpo Dieva godam. Uz mūsu dievkalpojumiem nāca tāds Gorskis – bijušais Pestīšanas Armijas kapelmeistars no pirmās Latvijas laikiem, viņam bija maza kornete, un viņš ar entuziasmu uzņēmās mūsu orķestra vadību. Basu spēlēja Siliņš, kurš savulaik bija pūtis Latvijas armijas Dobeles štāba orķestrī. Man jau bija 40 gadu, kad sāku mācīties spēlēt tauri, bet nelaime – es dzīvoju daudzdzīvokļu mājā ar plānām sienām. Apsēdos vannas istabā, ietinu tauri mētelī un izdvesu pirmās skaņas. Tā pamazām mēs visi apgūvām un mums bija lielisks orķestris, spēlējām visos svētkos, kāzās un bērēs. Braucām arī uz vairākiem baptistu pūtēju orķestru salidojumiem, ko organizēja Artūrs Gertners Liepājā.

Draudzes koris ar diriģentu E. Gerhardu
70-to gadu beigās

Jauniešu ansamblis 70-tajos gados

Instrumentālā ansambļa
mūziķi – pie klavierēm
E. Šķerbergs, pie bungām
E. Gerhards 70-tajos gados

Pūrēju orķestris 70-tajos gados

Korī man bija daudz labu draugu, bet viens īpašs bija diriģents Arturs Matrozis, kurš bija pārcēlies no Liepājas Pāvila draudzes. Piektdienu vakaros pirms kora mēģinājuma viņš lasīja mums dažādas kristīgas grāmatas un vadīja nopietnās lūgšanās, lai mēs būtu īsti garīgi darbinieki, ne tikai dziesmu nodziedātāji. Galvenais diriģents Edgars Šķerbergs rūpējās, lai korī ienāktu jauni dziedātāji. Tā reiz man blakus tika nosēdināts jauns puisis Andris Svoks, lai nu es mācot viņam dziedāt. Klausos, šim visu laiku skan tikai viens tonis. Es viņam saku, ka mēģinājumos nekas, bet svētdienās lai tikai izliekas, ka dzied, bet to skaņu ārā nelaiž. Labi, bet pēc kāda laika es klausos, ka puisim parādījušies jau divi toņi, vēl pēc laika dzied jau trīs notis! Andris sāka iet ģitārspēles kursus, attīstīja dzirdi, vēlāk kļuva labs dziedātājs un ilgi spēlēja ģitāru jauniešu ansablī.

Arturs Matrozis atveda no Kanādas man lielisku hromatisko mutes harmoniku ar pušņiem. Reizēm to uzspēlēju kādos saviesīgos pasākumos, piemēram, kāzās. Īpaši labi skanēja pie mikroфона, un ja vēl Edgars pavadīja uz klavierēm un Viesturs uz bungām! Reiz, kad mūsu dievkalpojumā viesojās bīskaps emeritus Pēteris Egle, arī spēlēju kādu pazīstamu baptistu melodiju. Vēlāk Egle sacīja: „Visu ko ir gadījies redzēt, bet pirmo reizi piedzīvoju, ka baznīcā spēlē blumīzeri!”

Jā, man patika dziedāt un muzicēt visādos veidos Dievam par godu. Tagad, kad ilgus gadus esmu Ģipkā, bieži atceros Jelgavas draudzi un savus stāstus joprojām iesāku ar vārdiem: „Pie mums Jelgavā...”

*Tēva Kārļa Lagzdiņa stāstīto pierakstīja
un šo to klāt piecerēja Tabita Runce*

Viesturs Gerhards,
sludinātājs, kora dziedātājs

Saskarsme ar mūziķiem man sākās Jelgavas baptistu draudzē, kur mans tēvs Edgars Gerhards ilgus gadus bija draudzes kora diriģents, vijolmūzikas entuziasts un izpildītājs. Mājās vijoles spēli atceros no pašas bērnības. Tēvs to bija apguvis pašmācības ceļā pusaudža gados un, strādājot pie kāda lauku saimnieka par puspuisi divus mēnešus bez maksas, nopelnīja salauztu vijoli. Tā bija viņa mūža lielā mīlestība līdz pat sirmam vecumam.

Kalpošana draudzē bija vismaz trīs reizes nedēļā un bez atlīdzības. Tēvs pēc darba devās uz dievnamu, lai pildītu savus pienākumus. Mājās palika sieva un četri bērni. Tikko paaugāmies, uz kora mēģinājumiem mūs ņēma līdzi. Sēdēt vajadzēja klusi un godīgi, daudz klusāk nekā tagad dievkalpojumā. Ja bijām nepaklausīgi, sekoja miesassods turpat baznīcas āra mazmājiņā, protams, ne vienmēr. Tā mēs pieradām pie kārtības dievnamā un redzējām, ar kādu mīlestību pret Dievu un cilvēkiem mūsu vecāki piedalījās kalpošanā.

Tā mēs augām, un tajā laikā izveidojās apmēram 30 jauniešu pulciņš vecumā no 13 līdz 30 gadiem.

70. gadu sākumā draudzē veidojās pūtēju orķestris, kuru vadīja Jānis Eisāns, vēlāk Edgars Šķerbergs. Visiem kora vīriem vajadzēja apgūt kādu pūšamo instrumentu. Arī mans vectēvs un tēvs tajā iesaistījās. Mūsu mājās parādījās dažāda lieluma un resnuma taures. Vingrinājās mūsu senčīši, un arī mēs ar brāli iemācījāmies nospēlēt uz trompetes do mažora gammu.

Mācījās Jelgavas 2. vidusskolā 4. klasē, kad pamanīju skolas koridorā pie kādas klases grozāmiem skolas puikas ar dažādām taurēm, tur bija arī skolotājs Ainis Ēķups. Puikas dažādi mēģināja izdabūt skaņas no taurēm, bet nekas prātīgs nesanāca. Tad kāda taure nonāca manās rokās, un es brīvi nospēlēju do mažora gammu. Visiem pārsteigums, man pašam arī. Skolotājs jautāja, vai mācos mūzikas skolā, teicu: nē, tētis iemācīja. Tā mani ieskaitīja skolas pūtēju orķestrī. Lielo melno darbu ar mums, skolas puikām, paveica mūzikas skolas skolotājs Jūlijs Grūtups, tagadējā žurnālista Gaita Grūtupa tēvs. Mums mācīja notis, pacietīgi vāca mūs kopā pa klasēm un mājām uz mēģinājumiem. Kad jau mācējām, muzicējām dažādos skolas pasākumos. Vēl tagad atceros, ka spēlējām Oginska „Polonēzi” skolas izlaidumos. Iestājos arī Jelgavas mūzikas skolā, kur dažus gadus pabendēju nervus vecākiem, skolotājiem un arī sev. Tomēr kaut ko iemācījos. Pievienojos draudzes pūtēju orķestrim. Spēlējām bērēs un kāzās visā Latvijā.

Kā jau jaunieši, klausījāmies dažādus mūzikas ierakstus gan mājās, gan skolā, tie mani aizrāva. Draudzē veidojās domubiedru grupiņa: A.Svoks, J.Šēršņovs, P.Šēršņovs, es un vēl kādi. Protams, E.Šķerbergs bija kora diriģents un arī mūsu autoritāte. Arī viņam patika dažādi mūzikas žanri. Viņš mūs mācīja un veidoja ar lielu pacietību un stingru roku. Tā izveidojās draudzes jauniešu muzikālā grupa. Visi dziedājam draudzes korī, nevarēja būt tāda doma, ka jauniešu ansamblī dzied, bet korī ne. Vispār draudzē bija stingra disciplīna. Mums bija jāklausa vecākie draudzes brāļi un māsas, par to viņi mūs balstīja ar līdzekļiem. Viņi sekoja līdzi mūsu uzvedībai, valodai, apģērbam, un tas mums, jaunajiem, nešķita dīvaini vai pazemojoši. Kad vajadzēja iegādāties ģitāras un skaņu aparāturu, draudzes brāļi un māsas ziedoja vairākus

simtus rubļu. Toreiz tā bija liela nauda.

Liels jauniešu darba atbalstītājs un līdzdalībnieks bija mācītājs Artūrs Šķuburs. Viņš mūs mācīja, kristīja, sludināja un arī norāja, kad vajadzēja. Bet viņš mūs mīlēja, un tā mīlestība bija jūtama. Viņš ar mums kopā dziedāja dievkalpojumos instrumentālā ansambļa pavadījumā. Viņš bija mūsu, jauniešu, mācītājs. Tā izveidojās draudzes jauniešu ansamblis, kurā ģitāras spēlēja A.Svoks un brāļi Šēršņovi, E.Šķerbergs klavieres un taustiņus, viņš bija arī mākslinieciskais vadītājs, toreiz vienīgais profesionālais mūziķis. Mani pielika pie bungām. Instruments, kurš tika pirmo reizi ienests baptistu baznīcā, uz kuru skatījās kā uz nekristīgu un dievnamam nepiederošu. Diemžēl nebija paša bungu komplekta. Bija lielās orķestra bungas un laikam viens šķīvis. Tad nu mēs ar Andri dartījām ko varējām. Es vairs lāga neatceros, kur ņēmām naudu, bet no Rīgas Mateja draudzes iegādājāmies pirmās trīs komplekta sastāvdaļas. Abi ar Andri stiepām tos dzelžus no Matīsa ielas līdz centrālajai stacijai un tad Jelgavā no vilciena uz baznīcu, kopā vairāk nekā stundu. Visu to vajadzēja sakārtot un daudz maz salabot, jo Rīgas brāļu instrumenti bija stipri nolietoti. Veikalos toreiz nekā daudz nevarēja nopirkt un tas, ko varēja, maksāja bargu naudu.

Tad nāca palīgā draudzes brālis un īsts mūzikas mīļotājs, sirdī patiess kristietis un jaunietis vēl šodien Kārlis Lagzdiņš. Viņš bija virpotājs un sākotnēji mūsu draudzes jauniešu ansamblī spēlēja basģitāru. Ar viņa palīdzību savedām kārtībā bungu dzelžus. No vecāsmātes izprasīju piecus rubļus, lai nopirktu *drobenei* īstu plēvi. Tāds bija pirmais bungu komplekts – lielās orķestra bungas, pārkrāsotas un pārtaisītas, piebāztas ar spilveniem, lai nebūkšķ, tā saucamā *jacene* un *solo jacene*, *drobene* un viens šķīvis. Vajadzēja mācīties spēlēt, laikam jau ritma izjūta kaut cik bija. Neviena labāka tobrīd mūsu bariņā nebija. Daudz klausījos mūzikas ierakstus magnetofonā un radio, mācījos un centos atrast paņēmienu bungu spēlē. Rīgā Mateja draudzē bija ansamblis „Maran-Ata”, kur darbojās Dāvids Lagzdiņš un Edgars Godiņš. Braucu mācīties uz Rīgu pie viņiem, tur bija daudz augstāks izpildījuma līmenis un kvalitatīvāki instrumenti, bet trūka bundzinieka. Arī Tāļivaldis Tālbergs mācīja mūs, Jelgavas jauniešus, dziedāt un spēlēt. Augstāk par visu bija vēlēšanās kalpot un spēlēt Dievam par godu.

Atceros, liels bija prieks un gandarījums par pirmo daudz maz kvalitatīvi ierakstīto garīgās mūzikas lenti mūsu draudzes jauniešu ansambļa izpildījumā. To pieprasīja, meklēja, pārrakstīja, klausījās ģimenes svinībās un viesībās, tā bija mūsu Latvijas kristīgā mūzika.

Mūsu jaunieši piedalījās baptistu draudžu pasākumos visā Latvijā. Toreiz, 70. un 80. gados, jauniešu salidojumi notika Aizputē, Liepājā, Ventspilī, braucām uz

Draudzes koris ar diriģenti R. Sīli kora 100-gadē 1974. gadā

Koris ar diriģentu E. Škerbergu 80-to gadu sākumā

Koris ar diriģenti I. Gerhardi dzied kristību dievkalpojumā, priekšplānā mācītājs J. Eisāns

Uzstājas jauniešu ansamblis 1983. gadā

Mazsalacu. Spēlējām arī luterāņu baznīcās. Atceros kādas kāzas Lietuvā, Jaunakmenē, kurās spēlējām ģitāras un bungas jauniešiem, bet taures un ragus vecākajiem, un visiem bija labi. Laikam jau spēlējām tūri pieņemami, ja mūs tik bieži aicināja. Regulāri, katru nedēļu notika mēģinājumi, kur mūsu vadītājs bija E. Šķerbergs. Protams, ar laiku mainījās sastāvs, nāca klāt jauni ļaudis, puišiem vajadzēja doties PSRS armijā, pamest mājas, ģimeni, arī draudzi un visas aktivitātes. Divi gadi bija pietiekoši ilgs laiks, lai daudz kas mainītos. Radās citi ģitāristi un bundzinieki. Arī labāki instrumenti.

Man, aizejot Padomju Savienības armijā, Dievs kārtoja un vadīja ceļu uz Azerbaidžānu. Dienēju gaisa desanta pulka kara orķestrī. Man nebija jālieto ierocis, Dievs pasargāja no Afganistānas. Pateicos Viņam par iespēju bērnībā, jaunībā muzicēt un mācīties mūziku gan skolā, gan draudzē.

Liels paldies jāsaka Atim Lagzdiņam. Viņš par saviem līdzekļiem iegādājās draudzes ansamblim jaunu, kvalitatīvu bungu komplektu. Cik tas maksāja, to laikam zina tikai viņš un Dievs.

Ar lielu cieņu atceros toreizējos draudzes vecākos brāļus un māsas: Jāni un Rūtu Eisānus, Ritu un Kārli Lagzdiņus, Arnoldu Siliņu, Birutu Jankovsku, Ainu Kazāku, Bruno Geronu, Elzu Rozi, Modri Mūrnieku, Arni Mūrnieku, Mārtiņu un Rutu Ozoliņus, Frici un Vilmu Svokus, savus vecākus Guntu un Edgaru Gerhardus un vēl daudzus citus. Tos, kuri par jauniešiem lūdza, mūs mīlēja, deva izredzes, atbalstīja, mācīja un veidoja. Vēl gribu pieminēt mūsu pastāvīgos šoferus ar savām automašīnām: Kārli Lagzdiņu, Staņislavu Veseloku, Voldemāru Kaļķi, Alfrēdu Jankovski un Zigrīdu Kupči. Bez viņu un Dieva palīdzības mēs daudz ko nebūtu jaudājuši. Varbūt mēs meklētu iespējas pasaulē, kur ir grēks, ļaunums, skaudība, arī šķietams spožums.

Paldies Dievam par draudzi, par to, kā Viņš palīdz veidot attiecības paaudžu starpā. Tā ir Bībeles un Dieva kārtība, ka jaunākie paklausu vecākajiem un visi saņem svētību no Viņa rokām.

Tabita Runce,
draudzes kora dziedātāja
no 1973. līdz 1994. gadam

Jelgavas korī ir dziedājuši: mana mātesmāte Biruta Irma Jankovska, mamma Rīta Lagzdiņa, mans tēvatēvs Krišs Lagzdiņš un tēvs Kārlis Lagzdiņš. Es pati sāku dziedāt

korī no 13 gadu vecuma reizē ar savu draudzeni Martu Eisāni, un mūs abas nosēdināja kopā soprānos. Pirmā lielā dziesma, ko mācījāmies, bija Hendeļa „Aleluja” to bija paredzēts dziedāt draudzes 100. gadasvētkos. Tomēr, kad svētki pienāca, diriģenti nolēma, ka mums, mazām meitenēm, tajā dienā labāk neatrasties korī, jo tolaik varēja nokļūt nepatikšanās, ja iesaista draudzē nepilngadīgos. Kad svinīgajā dievkalpojumā koris atskaņoja brīnišķīgo dziesmu, man asaras plūda straumēm – gan no skaistās mūzikas, gan no tā, ka nebiju dziedātāju pulkā. Turpmāk gan vienmēr biju kora rindās un drīz pārgāju altos, jo manas dziedāšanas spējas neizpaužas tālāk par alta robežām. Biju ieguvēja – skaistajai „Aleluja” dziesmai man bija izdevība iemācīties gan soprānu, gan altu. Koris bija mana sirdslieta, un tam bija paliekama vieta ilgu gadus.

Atceros, ka mūsu mājās notika lielo koka ciparu draudzes gadaskaitļa 100 izgatavošana, ko novietot baznīcā pie sienas. Mana mamma Rita uzzīmēja ciparu šablonus, bet tēvs Kārlis tos izzāģēja no finiera, savienoja ar līstītēm un piestiprināja virs kora. Nākamajos gados vajadzēja nomainīt tikai pēdējo numuru, izzāģējot 1, vēlāk 2. Man bija prieks gatavot svētku programmu vāciņus, pirmie man saglabājušies no 101. gadasvētkiem. Vēlāk tos bieži gatavoju kora un draudzes svētkiem, un kad viesojās vīru koris „Brālība”.

Mans pienākums korī bija izdalīt un savākt nošu lapas. Pēc mēģinājumiem un dievkalpojumiem tās bija sajauktas, tad vajadzēja sašķirot un salikt pa mapītēm. Dziesmām notis visvairāk rakstīja un pavairoja Arturs Matrozis ar zilo tinti, īpašā novilkuma tehnikā. Drīz mums bija tik daudz dziesmu, ka vajadzēja taisīt kartotēku un numerāciju. Tā kā mācījos Poligrāfijas skolā par grāmatsējēju, pašrocīgi izgatavoju liela izmēra biezu grāmatu cietos ādas vākos, malā izgriezu alfabēta sadaļu ar burtiem. Nopirkām jaunas plastikāta mapītes, katrai mapei ar skoču uzlīmējām numuru un dziesmu nosaukumus, jo bieži uz vienas lapas bija divas dziesmas katrā pusē cita. Biezajā grāmatā ierakstīju jauniegūtos numurus un dziesmu nosaukumus alfabētiskā secībā, blakus lapā ierakstot pirmā panta sākumu. Tas bija ļoti svarīgi, jo ne vienmēr dziesmu varēja atrast pēc nosaukuma, daudz biežāk diriģents atcerējās teksta sākumu pirmajam pantam vai pat tikai piedziedājumu, tad nu mans uzdevums bieži bija sameklēt iedomāto dziesmu no lielā dziesmu skapja, jo biju labi iepazinusi mūsu repertuāru. Kartotēkas izgatavošana bija liels darbs, bieži nācu vakaros, lai visu sarakstītu un salīmētu. Nošu skapis atradās vecās baznīcas aizmugurējā telpā kora zālītē.

Bet ir tak razbainieki, kas nekautrējas apzagt pat baznīcu! Nu jā, tie bija padomju laiki, kad dievnami netika turēti godā, un laikam par to aptīrīšanu pat gailis pakaļ nedziedāja, kur nu vēl milicija... Kādu nakti baznīcas logs

tika izsists, bija nozagtas vairākas taures, neatceros, kas vēl, un, ak tavu bēdu, arī mūsu lielais jaunais dziesmu reģistrs! Neko darīt, nopūtos un ņemos izgatavot otru tādu pašu, ar rokām sašujot īpašās līnijotās papīra lapas, iesienot atkal tādos pašos vākos, ar žileti iegriežot malā pakāpeniskos izgriezumus un ierakstot alfabētu. Tad atkal no jauna ņēmu ārā no skapja visas dziesmas un pa vienai vien rakstīju grāmatā. Paldies Dievam, otrā grāmata kalpoja ilgi.

Tad vēl bija kāda īpaša lieta, kas man laimīgi uzsmaidīja. Mana vieta korī bija altā, labajā pusē pašā maliņā. Svētdienu rītos, ērģelēm skanot, koris svinīgi nāca iekšā no mazās zālītes un ieņēma savas vietas uz paaugstinājuma. Kad 1986. gadā tika uzcelta jaunā baznīca, korim bija jānāk iekšā no otras puses no stiklotā vestibila, un pirmajai iznāca iet alta malējai dziedātājam. Tā biju es! Pēkšņi man bija gadījies tik cēla loma. Tā nu ik svētdienu pēc agrā kora mēģinājuma mazajā zālītē, pēc mācītāja lūgšanas vestibilā, paskatījusies, vai aizmugurē visi pārējie ir gatavi un vai ērģelnieks jau spēlē, iztaisoju muguru, sirdij ietīcoties, atvēru durvis un ar smaidu uz lūpām devos uz priekšu, aiz sevis vedot pārējos dziedātājus. Tomēr neuztvēru šo iešanu kā godu vai izrādīšanos. Šis iksvētdienas gājiens man bija kā došanās uz Dieva svēto altāri – Viņa klātnībā un īpašā pielūgšanā. Tā bija neaprakstāma sajūta, ko nekur citur neesmu izjutusi un ko savā sirdī ar pateicību atceros kā īpašu dārgumu.

Kad apprecējos un man piedzima pirmā meitiņa Elīza, kādu laiciņu nedziedāju, bet 1994. gadā ar ģimeni pārcēlāmies uz Ziemeļkurzemi. Tad pārtrūka manas saites ar kori, ar jauniešu ansambli, ar pūtēju orķestri (kur man bija tas svarīgais uzdevums piesist triangelī). Šis laiks man īpaši saistās ar diriģentu, mūsu lielisko maestro Edgaru Šķerbergu, kas bija visas draudzes muzikālās dzīves vadītājs. Kā pēdējais sveiciens (jau pēc mūsu pārcelšanās) bija mans referāts par J.S.Bahu, atzīmējot komponista 310 gadu jubileju un korim izpildot viņa dziesmas. Jelgavas koris bieži gatavoja īpašus dziesmu svētbrižus: no bērniņas neaizmirstami palikuši nēģeru dziesmu dievkalpojumi, kad referātu lasīja Alita Parašinska un savu stāstījumu iesāka ar Bībeles pantu: „Un Moru zeme steigsies izstiept savas rokas uz Dievu...” (Ps.68:32) Bija dievkalpojumi, atzīmējot izcilos baptistu komponistus – Viktoru Baštiku, Eduardu Baštiku, Kārli Līdaku, Jāni Ezeriņu, bija dievkalpojumi, kad izpildījām dziesmas tikai ar viena dzejnieka vārdiem: piemēram, Martas Daknes, Viļa Dzelmīša, Zelmas Dzenītes, Margrietas Mellumas (kas bija ilggadēja mūsu draudzes locekle). Bija dievkalpojums par godu Bībeles latviešu tulkojuma 300-gadei.

Tagad esam mazajā Ģipkas draudzē, un mūsu saites ar Jelgavas draudzi ir citādas. Dievs izkārtēja tā, ka tieši tad, kad manai otrajai muzikālajai meitiņai Terēzei bija

Draudzes stīgu ansamblis 1983. gadā

Vīru koris "Brālība" pie vecā dievnama 1985. gadā

Draudzes koris ar diriģenti A. Locu 90-to gadu sākumā

Draudzes koris ar diriģentu E. Škerbergu 90-to gadu beigās

nepilni pieci gadiņi, uz Kolkas Mūzikas skolu atnāca Zigrīda Šillere no Jelgavas draudzes. Viņa mācīja Terēzei klavierspēli piecus gadus, un patiesībā man šķiet, ka tikai viņas dēļ Dievs atsūtīja īpašo skolotāju „trimdā” uz šo nomaļo vietu. Tagad visi trīs mūsu bērni kalpo draudzē ar mūziku, kā arī mans mīļais tētiņš Kārlis savos 89 gados joprojām dūšīgi piedzied basu mūsu draudzes kopdziesmās.

Drosma Baltruma,
draudzes kora dziedātāja

Draudzē esmu 20 gadus, korī 10 gadus – tā ir milzīga Tā Kunga žēlastība manā dzīvē. Daudziem to droši vien ir grūti saprast.

Esmu augusi nekrīstīgā ģimenē, bet mani vienmēr ir uzrunājusi mūzika un dziesmas, to vārdi. Mans tēvs labi spēlēja akordeonu un arī dziedāja. Dziesmas vienmēr manī raisīja īpašas emocijas, ilgas pēc kaut kā neaizsniedzama, atceros, ka mani vienmēr īpaši uzrunāja Imanta Kalniņa mūzika un dziesmas. Arī tagad šad tad tās klausos, bet jau citādāk. Nekad neesmu mācījusies mūzikas skolā.

Kad ienācu šajā draudzē, dziesmas mani spēcīgi uzrunāja, palīdzēja sajust Dieva žēlastību, mīlestību, lika man mācīties pazemību. Kad kora vadītāja Marita mani uzrunāja pievienoties korim, es ļoti priecājos, bet arī apzinājos, ka starp maniem daudzajiem talantiem muzikālās dzirdes nav. Bet es ļoti vēlējos dziedāt, esmu par to daudz lūgusi un lūdzu vēl joprojām. Un lūk, vai tas nav brīnums – es dziedu korī jau desmit gadus, laiks ir aizsteidzies nemanot! Zinu, ka man noteikti jāapmeklē kora mēģinājumi, un katra dziesma jāiemācās. Bet arī tas man ir sagādājis lielu prieku un svētību – draugi korī, kopīgas lūgšanas un aizlūgšanas, atbalsts grūtā brīdī. Pareizi Edgars Šķerbergs reiz teica – arī koris ir mazā grupa. Esmu pateicīga mūsu kora diriģentiem, kuriem vienmēr ir pieticis pacietības ar mani darboties – Maritai Caunei, Edgaram Šķerbergam, arī Dinai Samoiļenko un reizēm Inesei Ginterei. Es vienkārši to daru no sirds, savam Pestītājam. Varu piebilst, ka koris bez manis varētu ļoti labi iztikt, bet man bez tā būtu grūti.

Šajās Lieldienās piedzīvoju īpašu brīnumu – mani vecāki atbrauca pie manis ciemos un bija dievnamā. Man tā bija liela Dieva žēlastība – biju par to daudz lūgusi. Kad atvadījāties, mans tēvs teica: "... paldies par dziedāšanu,

jūsu dziesmas ir ne tikai tīkamas ausij - tās uzrunā sirdi". Tas man deva jaunu spēku un cerību tam, ka arī viņi satvers mūsu Glābēja roku.

Vēlos uzrunāt tos talantīgos un jaukos draudzes locekļus, kuri var un spēj dziedāt labāk par mani – pievienojieties slavēsim un pielūgsim kopā mūsu Dievu ar dziesmām! Ticu, ka tas būs līdzcilvēkiem par svētību!

"Dziediet mūsu Dievam dziesmas, dziediet dziesmas mūsu valdniekam, jā, dziediet! Jo Dievs ir valdnieks pār visu pasauli, dziediet Viņam slavas dziesmu!"
(Psalms 47; 7-8).

Ilze Strikmane,
draudzes kora dziedātāja

Cik vien sevi atceros, vienmēr esmu bijusi saistīta ar mūziku. Gan priecīgos brīžos, gan arī tad, kad sēdēšana pie klavierēm, kamēr citi bērni laukā rotaļājas, man šķita pati lielākā pasaules netaisnība. Mūzikas skolu es pabeidzu, un tas man brīnišķīgi pavēra ceļu uz mūziku. Es atceros savas izjūtas Dziesmu svētku simtgades koncertā lielajā Mežaparka estrādē. Laikam toreiz es patiesi iemīlēju kora mūziku.

15 gadu vecumā sāku dziedāt Leonīda Vīgnera vadītājā korī „Mūza”. Tas bija ļoti interesanti un neparasti, jo viņš bija īpaša personība, kas neklanījās padomju varai. Viņa prasīgums pret sevi un citiem jau kļuvis par leģendu. Vīgners visiem lika apjēgt vislielāko patiesību, ka mākslas priekšā tu allaž esi tikai skolnieks. Nevienu ceļu uz īstu mākslu nevar sākt no pusceļa, allaž ir jānoiet viss ceļš, ikreiz no sākuma līdz beigām.

Studiju gados mans koris bija Universitātes „Juventus” ar Daumantu Gaili, diriģentu ar ārkārtīgi smalku mūzikas izjūtu un gaumi. Viņš mums mācīja saprast mūziku, tās nebija vienkārši tukšas notis, tā bija spēja ieklausīties. Tajos laikos viņam bija fantastiski liela nošu un ierakstu kolekcija, un viņš izvēlējās ļoti interesantu repertuāru. Pret mums jauniešiem viņš bija vienkāršs, un mēs izjutām milzīgu viņa uzticēšanos. Muzicējot kopā ar Daumantu Gaili, ir piedzīvoti ārkārtīgi skaisti mirkļi.

Padomju laikos iespējas ceļot bija lielā mērā ierobežotas, kur nu vēl uz kapitālisma zemēm. Bet, ja tu dziedāji labā korī, tas bija iespējams. Man bija liela laime ar sieviešu

korī „Dzintars”, piedaloties dažādos starptautiskos konkursos, redzēt pasauli arī aiz dzelzs priekšvara. Diriģentu Ausmas Derkēvicas un Imanta Cepīša tandēms bija visai veiksmīgs. Ausma, smalka, stipra un cēla, bet tas, kā viņa diriģēja, bija absolūti sugestīvoši. Līdz pēdējam sīkumam viņa izstrādāja katru frāzīti dziesmā, un tādus vārdus kā „es nevaru” mēs vienkārši nezinājām. Bija jāspēj dziedāt līdz spēku izsīkumam, bija jājaudā mēģināt arī piecas dienas nedēļā. Imants Cepītis savukārt bija sekmīgs administrators, kas kārtoja visas braucieni lietas.

Dzīvojot Jelgavā, ilgus gadus mans koris bija „Zemgale”. Daudz jauku muzikālu brīžu ir piedzīvots ar diriģentu Aigaru Meri. Talantīgs, mērķtiecīgs, uzņēmīgs jauns diriģents ar milzīgām darba spējām. Viņa vadībā Jelgavā tika īstenoti daudzi interesanti projekti. Koris vairākkārt piedalījās pareizticīgo baznīcas rīkotajos konkursos Polijā, Baltkrievijā, Bulgārijā un tepat Latvijā. Pēc kora 50 gadu jubilejas mainījās diriģenti, un man bija sajūta, ka dziedāšanai jāliek punkts.

2012. gada vasara manā dzīvē bija liels pārmaiņu laiks. Es sāku nākt uz baptistu draudzes trešdienu lūgšanu vakariem un kādā no tiem tiku uzaicināta dziedāt korī. Dievs šajā laikā mani ir brīnišķīgi mācījis, vadījis un sargājis. Lielā žēlastībā pacietīgi gaidot, Viņš ir atvēris manu sirdi, darījis man redzīgas acis un dzirdīgas ausis. Turpat blakus platajam ceļam es ieraudzīju arī šo šauro ceļu un sapratu, ka vēlos iet pa to. Manī ir brīnišķīga sajūta, ka, dziedot korī, es varu kalpot un nest šo vēsti tālāk. Man patīk mūzika, ko mēs dziedam, bet jo īpaši daudzas reizes ir uzrunājuši un likuši aizdomāties dziesmu teksti. Man ļoti saista cilvēki korī, pievelk mūsu diriģenti, es jūtu milzīgu piepildījumu un gandarījumu. Bet pāri visam – lielu Dieva mīlestību. Paldies, ka es varu būt jūsu vidū!

Zogrīda Šillere,
draudzes kora dziedātāja
un pianiste

Mūzikas pasauli un atziņas par Dievu ieguvu jau agrā bērnībā, jo mani vecāki, vecmāmiņa un mātesbrālis bija mūziķi, dziedāja baznīcas koros, spēlēja klavieres, vijoli, ērģeles. Es no mazotnes vienmēr biju tur, kur mūzika, un dziļā interese par mūziku ir palikusi līdz šai dienai. Sāku dziedāt jau no trīs gadu vecuma ģimenes svētkos, tad svētdienskolā baptistu draudzē Slokas ielā Rīgā, kur kalpoja mācītājs K. Biķis. Vēlāk kopā ar tēvu dziedāju reformatoru baznīcā, Vecās Ģertrūdes luterāņu baznīcā,

Viesojas skolotāju koris "Gaisma", solists J. Kurševs, diriģente Z. Kurševa

Viesojas NBS štāba orķestris, diriģents P. Rudzītis 2003. gads

Viesojas Vācijas vēstnieks Reinholds Krauss (vijolnieks) un čellists Māris Villerušs 2001. gads

Uzstājas Olaines Mūzikas skolas stīgu orķestris 2001. gads

biju arī koncertmeistare. Dziedāju arī Āgenskalna baptistu draudzes korī, ko vadīja A. Hiršs, kora vakaros spēlēju mūzikas skolā apgūtos skaņdarbus.

Beidzot mūzikas studijas, sāku strādāt par klavierskolotāju. Daudzi mani audzēkņi savu dzīvi ir saistījuši ar mūziku, ir teicami pedagogi un izpildītāji. Arī abi mani bērni ir beiguši mūzikas skolu, un pašreiz divi mazbērni mācās mūziku. Esmu sapratusi, ka ir ļoti svarīgi radīt bērnos dziļu interesi par Dievu un mūziku jau no mazotnes.

Tomēr personīgi visdziļāko patiesību mūzikā atradu, dziedot Jelgavas baptistu draudzes korī kopā ar savu mazmeitiņu. Katra diena dievnamā kopā ar mūziku un Dievu ir patiešs garīgs pārdzīvojums, kas dod spēku, stiprina ticībā un palīdz ikdienas dzīvē.

Novēlu katram dziedātājam saklausīt šīs brīnišķīgās skaņas, ko Dievs mums dod priekam un Viņa slavai.

Ruta Majevska,
draudzes kora dziedātāja

Mūsu draudzes koris svin 140. gadadienu. Es varu atskatīties uz 28 gadiem, kopš esmu draudzes locekle, un 30 gadiem, kopš sāku dziedāt draudzes korī. Atceros, kā piedalījos draudzes 110 gadu svinībās. Man bija 14 gadu un bija liels pagodinājums dziedāt draudzes korī. Arī mana mamma dziedāja korī, un man bērnībā patika iet mammai līdzi uz mēģinājumiem. Es sēdēju malīņā un spēlējos ar citiem bērniem, taču diriģents Edgars Šķerbergs deva notis rokā un teica: „Dziediet tik līdzi!” Man patika dziedāt. Skolas korī mani neņēma, jo nebiju pioniere, bet baznīcā varēju dziedāt. Drīz vien pienāca reize, kad es dziedāju ne tikai mēģinājumos, bet arī dievkalpojumā. Toreiz man bija ap 12 gadu. Tie bija padomju laiki, un baznīcā nāca spiegi, lai novērotu notiekošo. Tad draudzes priekšnieks Artūrs Matrozis saņēma aizrādījumu no pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja, ka draudzes korī tiek iesaistīti bērni un tas nav pieļaujams. Uz to A. Matrozis atbildējis, ka tā nav viņa atbildība, ja māte ņem līdzi bērnu. Ja viņš neļaus vecākiem to darīt, tad viņš negrib būt atbildīgs par to, kas var notikt ar bērnu, ja viņu atstās mājās vienu. Pēc šī notikuma kādu laiku es dziedāju tikai mēģinājumos.

Mana jaunība pagāja, dziedot korī un jauniešu ansambļi. Koris un ansamblis bieži viesojās dažādās Latvijas draudzēs un pāris reizi arī ārzemēs, brauca ekskursijās. Taču katru piektdienu un katru svētdienu bez izņēmuma bija jābūt savā vietā. Kad mani bērni bija mazi, tad kādu

laiku nedziedāju korī. Atskatoties pagātnē, varu teikt, ka korī pavadītais laiks bijis ļoti svētīgs. Tas ir palīdzējis pieaugt ticībā, sajusties kā daļai no Kristus miesas un būt sadraudzībā ar brāļiem un māsām. Stāvēšanu draudzes priekšā vienmēr esmu uzskatījusi par ļoti atbildīgu, jo klausītāji gan klausās, gan vēro, gan izdara secinājumus. Dažkārt starp kādu no klausītājiem un kādu no dziedātājiem var rasties pat kādas simpātijas un jūtas. Tā es, sēžot korī, vēroju klausītājus un cerēju, ka kādu dienu baznīcā ienāks mans nākamais vīrs. Mans vīrs, savukārt, nāca uz baznīcu un vēroja kori, cerēdams ieraudzīt savu nākošo sievu. Tā mūsu skati sastapās un cerības piepildījās.

Esmu pateicīga Dievam, ka mani vecāki ir spējuši man nodot mīlestību uz dziesmu, un es savukārt to mēģinu nodot tālāk saviem bērniem. Mans tēvs nopirka klavieres un vēlējās, lai es iemācītos spēlēt un varētu spēlēt baznīcā korāļus. Tas bija viņa sapnis. Es bērniībā vairākus gadus mācījos spēlēt, taču pianiste no manis neiznāca. Tagad tēva pirktās klavieres spēlē mūsu bērni Guntis un Sigita, sapnis ir piepildījies viņa mazbērnos.

Inese Gintere,
draudzes jauniešu kora vadītāja

Jauniešu slavēšanas dziesmu uzrunāta, sāku apmeklēt Dundagas baptistu draudzes svētdienskolu. Mūzika viegli uztverama, vārdi saprotami – sirds gaviļēja līdzī. Sāku dziedāt svētdienskolas ansablī „Gaismiņa”. Labs sākums, jo Dzidra Anzenava mācīja dziesmas tikai ar savu balsi, vārdus pierakstījām ar roku, zīmējām bultiņas, kur uz augšu, kur leju jādzied. Bija grūti, bet tagad saprotu, ka ikviens var iemācīt un iemācīties dziedāt, ja to ļoti vēlas un trenējas, pat nepazīstot notis. Uzsākot studijas Jelgavā, pievienojos Jelgavas baptistu draudzes jauniešu un draudzes korim. Kad tika pārtraukta jauniešu kora darbība, turpināju dziedāt lielajā korī, taču pietrūka jauniešu slavēšanas un pielūgsmes dziesmu vienkāršības, optimisma un brīvības.

Pielūgsme – tā ir lūgšana, kuru es izdziedu Dievam, caur kuru es tuvojos Dievam, un laiks, kuru pavadu Dieva klātbūtnē. Lielākā daļa pielūgsmes dziesmas ir autora personīgs piedzīvojums ar Dievu, uz kā balstoties, mēs varam veidot paši savu pielūgsmi. Tā veidojas jauna slavas dziesma mūsu Radītājam, uz ko mūs arī mudina 149. Psalmā 1. pants: „*Alelujā! Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, Viņa slavu svēto draudzē!*” Pielūgt var ne tikai ar balsi, bet ar jebkuru instrumentu, kuru spēlējam: klavierēm, bungām, tamburīnu, ģitāru utt. 150. Psalmā aicina visus, kam dvaša, lai slavē To Kungu.

Mājās, slavējot un pielūdzot, klausoties mūziku diskos, internetā un apmeklējot jauniešu pasākumus, Dievs aicināja mani atsākt jauniešu kora darbību Jelgavas baptistu draudzē. Zinot jauniešu straujo un mainīgo dzīvesveidu, teicu: „Ja būs kas dzied un spēlē, tad lieto mani, Kungs!”

Tas ir brīnišķīgs veids, kā jauniešiem paplašināt savu kalpošanu, kā uzrunāt tos, kuri ne tikai dzied, bet arī spēlē mūzikas instrumentus vai spēj rīkoties ar aparatūru un mūsdienu tehnoloģijām. Tas Dievam ir tīkami, ja mēs ko darām, tad darām ar pateicības un mīlestības pilnām sirdīm uz Viņu.

Lai 100. Psalmā ir iedrošinājums un pamudinājums mūsu ikdienai: „*Gavilējiet Tam Kungam, visas pasaules zemes! Kalpojiet Tam Kungam ar prieku, nāciet Viņa vaiga priekšā ar gaviļēm! Atzīstiet, ka Tas Kungs ir Dievs, Viņš mūs ir darījis un ne mēs paši par Savu tautu un par Savas ganības avīm. Ieeita pa Viņa vārtiem ar pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu! Pateicieties Viņam, slavējiet Viņa Vārdu! Jo Tas Kungs ir laipnīgs, Viņa žēlastība paliek mūžīgi, un Viņa patiesība pastāv uz radu radiem.*”

Pārsla Ringa,
draudzes kora dziedātāja
no 1996. līdz 2006. gadam

Mīlais Jelgavas draudzes kori!

Silti sveicieni lielajos 140! Ar prieku sirdī atceros savus kora gadus. Kā mazai meitenei viens no maniem lielākajiem priekiem bija dievkalpojuma laikā sēdēt blakus tētim kora solā. Tad vēl bija lielie, neērtie koka soli, ar ļoti stāvajām mugurām, bet tas nemazināja manu prieku. Dziesma un mūzika vienmēr ir bijusi īpaša manai ģimenei. Korī tā nopietni dziedāt sāku aptuveni 12 gadu vecumā. Atceros to patīkamo satraukumu pirms kādas ilgāk gatavotas dziesmas vai kantātes un priecīgi baudāmo sadraudzību kora pasākumos. Koris ar savu klātbūtni un dziesmu ir ļoti svarīga un nozīmīga draudzes kalpošanas sastāvdaļa. Novēlu, lai šī kalpošana atnes katram no jums tieši to, kas sirdij visvairāk nepieciešams!

Mana ģimene arī šodien dzied! Roberts vada draudzes kori mūsu baznīcā, es vadu mazo bērnu kori, Adele dzied šajā korī un mazais Deklans sāk „dancot” ikreiz, kad izdzird mūziku! Sveicieni no mums četriem Jūsu lielajos svētkos!

Pārsla Ringa, Bevil Oaks Pirmā baptistu draudze, ASV

kora foto hronika

Draudzes vīru koris,
diriģents E. Škerbergs
2009. gads

Koris Ziemassvētku koncertā
Jelgavas kultūras namā 2011. gadā

Koris 135. gadadienā Jelgavas pīlī
2009. gads

Koris ar diriģentiem A. Locu,
E. Škerbergu, M. Cauni un
mācītāju E. Godiņu
2007. gads

Koris Lieldienu dievkalpojumā ar
diriģenti M. Cauni un mācītāju A. Jūrmali
2008. gads

Draudzes koris 131. gadadienā
2005. gads

Draudzes koris Latvijas baptistu
6. dziesmu svētkos Liepājā
2005. gads

Kora pirmais ārzemju brauciens
uz Zviedriju
1991. gads

XXV Vispārējo Latviešu dziesmu svētku
ieskaņas dievkalpojumā
Rīgas Doma baznīcā 2013. gadā

V. Baštika kantāte "Draudze", Jelgavas un Rīgas draudžu apvienotais koris, solisti E. Lagzdīņa, D. Dravniece un J. Kurševs 2001. gads

PAR MUMS

Linda Langenfelde - redaktore
Tabita H. Škerberga
Anna Priedīte
Baiba Žukovska
Tāļivaldis Langenfelds

uz 1. vāka - draudzes koris 2004. gadā un
draudzes koris 20 gs. 50-tajos gados.

- Dizains un poligrāfija

Jelgavas baptistu draudze

Mātera iela 54, Jelgava, LV-3001

www.jbd.lv

Draudzes kanceleja,

tālrunis: 63022645, e-pasts: jbdraudze@gmail.com

Nodokļu maksātāja reģ. Nr. 90000100388.

SWEDBANK, konts LV14 HABA 0551 0032 18322

Pateicamies ziedotājiem par finansiālu atbalstu izdevuma tapšanai
Aicinam to darīt arī turpmāk ar norādi "Par mums"